

Medžiotojai/Hunters #2

**Marion Zimmer Bradley
Paul E. Zimmer**

IŠLIKUSIEJI

Knygute.lt

Marion Zimmer Bradley
Paul E. Zimmer

IŠLIKUSIEJI

Medžiotojai/Hunters #2

Mokslinis fantastinis romanas

Neišskiriama trijulė - žemietis Deinas
Maršas, mokslininkė Rajena ir
išmintingasis filosofas Aratakas -
išvyksta į paslaptįgąjį Belsarą,
kuriame be pėdsakų dingę tyrinėtojų
ekspedicija.

Kas jų ten laukia? Kas kaltas dėl
planetą ištikusios nelaimės? Čiabuviai
ar godūs vergų pirkliai, siautėjanti
stichija ar plėšrūs Žvaigždžių
Demonai?..

Iš anglų kalbos vertė:
IRMINA DOMEIKIENĖ

Marion Zimmer Bradley
Paul E. Zimmer
THE SURVIVORS
SURVIVORS #2

New York, DAW books, 1986
Copyright © by Marion Zimmer Bradley
& Paul E. Zimmer, 1979
Cover art Copyright © by Luis Royo, 1990
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2022

*Skiriame
savo mamai Evelinai Zimmer, be
kurios, savaime suprantama, šis
bendradarbiavimas būtų
neįmanomas.*

"Prieš mane dryksojo visa visata, - sau po nosimi niurnėjo Deinas Maršas. - Aš galėjau keliauti į bet kurią galaktiką. O kur atsidūriau? Nuobodžio planetos Liūno miesteliūkštyje!"

Namuose tvyrojo tylą, visa sugerianti tylą, trikdoma tik kondicionieriaus murkimo. Prieštaisas reikiamu greičiu tiekė išvalytą, perdirbtą, šiek tiek aromatizuotą orą, kurio kvapą lengvai galėjai pakeisti kalnų pušyno, saulėto lauko gėlių arba smėlėto pajūrio dvelksmu. Štai ir dabar veikiančio aparato dūzgimą pertraukė tolimos bangų mūšos garsai - tokie pat dirbtini, kaip ir kondicionieriaus murkimas, bet raminantys. Lengvai spustelėjęs mygtuką, galėjai pasirinkti ir norimą apšvietimą - nuo mėnulio šviesos iki ryškiai spindinčios saulės. Ir visa tai buvo netikra. Padirbta. Patogu ir netgi prašmatnu. Bet vis dėlto netikra.

Deinas apsidairė. Didžiąją sienos dalį užėmė milžiniškas ekranas; ant jos kabojo ir samurajaus kardas. Žvelgiant į šį ginklą, Maršą apėmė keistas kaltės jausmas dėl jį supančios prabangos.

"Štai kas yra tikra. Baugu, bet tikra. Gryna, iki pat kaulų smegenų, iki pačios mirties tikra.

O aš..."

Tai buvo ne tas samurajaus kardas, su kuriuo jis vienuolika dienų kovėsi Raudonajame Mėnulyje, kurio dėka nugalėjo ir galiausiai buvo apdovanotas turtais bei laisve. Anas kardas kybo medžiotojų planetos Ginklinėje. Bet pirmiausia, ką padarė turtuoliu tapęs Deinas - tiksliau pasakius, beveik pirmiausia, - jis užsiskė tikslią samurajaus kardo, su kuriuo drauge išgyveno visas tenykštes kautynes, kopiją. Įdomi, telepatiniais sugebėjimais apdovanota žmogaus ūgio būtybė, vienos protozaurų rasės atstovė, savo išore panaši į žemiškąją nuodingantį driežą, ištyrė Deino atmintį bei protą, surinkdama visus jo prisiminimus apie ginklą, įskaitant ne tik kardo išvaizdą, bet ir jo svorį, orą skrodžiančių ašmenų švilpimą, rankos raumenų įtampą - vienu žodžiu, viską, ką Maršas prisiminė ir paslėpė pasąmonėje. Paskui talentingas ginklininkas jį nukalė, ir dabar tik tai logika kuždėjo Deinui, kad tikrasis Matagučio kardas kybo medžiotojų planetos arsenale. Jo kardas...

Tiesą sakant, tai kvailas poelgis. Sentimentalus, kaip ir toji ilga šviesi Dalitos kasa, paslėpta nuošaliame šio kambario kampelyje. Romantiškas ir netikras gestas, kaip netikras ir

Šioje patalpoje juntamas jūros dvelksmas, ir tolima bangų mūša, sklindanti iš garso atkūrimo sistemos. Ta jo gyvenimo dalis baigėsi, ir Deinas puikiai suprato, kad jos gailėtis neverta. Po Raudonojo Mėnulio košmaro šis civilizuotas, automatizuotas, utopinis pasaulis jam atrodė it geidžiamas rojus. Jį dar ilgai kamavo košmarai, jo sapnuose čionai, į centrinę Sandraugos dalį, įsiskverbėdavo pabaisos, virstančios užsimaskavusiais medžiotojais, Raudonojo Mėnulio vilkolakiais, ir Maršas pabusedavo išpiltas šalto prakaito. Jis pašokdavo, pasirengęs kovai, klykdamas stverdavo jau nebereikalingą kardą ir savo riksmu pažadindavo Rajeną. Jinai jį suprato. Ją persekiojo savi košmarai, ir Deinui kartais atrodydavo, kad jie gali būti dar klaidingesni už jo sapnus. O gal tai buvo prisiminimai apie Žemę, apie gyvenimą joje anksčiau, nei kosminis meharų laivas pagrobė jį iš vienišos jachtos, dreifuojančios Ramiojo vandenyno viduryje, kažin kokios nuotrupos, prieštaraujančios Sandraugos logikai ir nuolatos primenančios, kad Rajena - moteris ir, vadinasi, silpna būtybė, kuriai reikia apsaugos. Bet gyvenimas įrodė ką kita: Rajena buvo ne silpna moteris, o jo palydovė Raudonojo Mėnulio mūšių laukuose, jo ginklo draugė, jo meilė. Jis su

didžiausiu noru atvyko su ja į šį pasaulį, ir ji čia rengė ataskaitas apie medžiotųjų planetą, skirtas Centrinei Sandraugos žvalgybos valdybai. Su didžiausiu noru. Iš pradžių.

Rajena... Netrukus ji keliaus namo. Čia, Sandraugos centre, neegzistavo toks dalykas, kaip santuoka, o Deinas savo ruožtu, manė, kad jo ir Rajenos santykiai yra būtent tokie, kokių Žemėje kitaip nė nepavadinsi. Kad ir kaip ten būtų, nė vienam iš jų nė nedingtelėjo, kad jie du galėtų išsiskirti. Jie abu pernelyg daug patyrė drauge, kad dabar pajėgtų egzistuoti po vieną.

Deinas priėjo prie tos vietos, kurioje turėtų būti langas (žinoma, jei tik čionykščiuose butuose egzistų panašūs anachronizmai), spustelėjo skydą, ir siena virto perregima. Atsivėrė toks vaizdas, tarytum žvelgtum pro ant-rajame aukšte įrengto buto langą (iš tiesų ši patalpa buvo įsikūrusi pusės kilometro aukštyje, bet šitoks reginys atsiverdavo pro bet kurio pastate esančio buto langus). Jis išvydo linksmybes, vykstančias beveik pusę planetos teritorijos užimančio miesto gatvėse. Šio miesto niekas, išskyrus Deina Maršą, nevadino Liūnu, ir planeta taip pat nesivadino Nuobodžiu.

Buvo laikai, kai Deinei atrodė, kad jam nie-

kada nenusibos žiūrėti į šias gatves, į jose knibždančias driežų, kačių, paukščių pavidalo būtybių minias, arba, pasitelkus Sandraugos terminologiją, į driežiškuosius, katiniškuosius, paukštiškuosius ir visus kitus pačių įvairiausių protingų būtybių rūšių atstovus. Fenomenas, žinomas kaip universalusis Visatos protas, įgaudavo įvairiausias formas. Sandraugai priklausė pora šimtų planetų, protinga gyvybė egzistavo dar keliuose šimtuose jai nepriklausančių pasaulių; ir visų jų atstovai dabar vaikštinėjo gatvėmis.

Didžioji jų dalis buvo beždžioniškieji. Deinas juos mieliau vadino žmonėmis. Kai kurie išties ganėtinais panėšėję į žmones ir, jei likimas būtų nubloškęs juos į Žemę, jie būtų galėję laisvai slankioti gatvėmis, nepatraukdami niekieno dėmesio. Kai kurių kitų pasirodymas būtų sukėlęs paniką - su jų žvilgančiu kailiu ir ilgomis, lanksčiomis uodegomis (jis niekaip negalėjo pamiršti vienos keistos gražios žmogaus pavidalo būtybės, šukuojančios savo plaukus brangakmeniais nusėtomis šukomis ir prilaukančios jas uodega) arba, pavyzdžiui, su keturiolika pirštų ar su tiek pat kojų, ar ir su tuo, ir su kitu. Tai čia, tai ten pasitaikydavo tokių tolimų ir nuošalių pasaulių atstovų, kad jiems

tekdamas vaikščioti su skafandrais, palaikančiais atitinkamą vidaus atmosferą, ar net su akvariumais, užtikrinančiais jų egzistavimui būtiną aplinką. Ir Deinui rodėsi, kad jam niekada nenusibos spoksoti į šį nesibaigiantį gyvenimo karnavalą. Jis tai darė su malonumu, nors ir žinodamas, kad šie stebėjimai baigsis naktinių košmarų, kuriame medžiotojai įgaus įvairiausias įmanomas formas, apgaudinėdami jo budrumą, virsdami driežiškaisiais, katiniškaisiais ar lokiškaisiais ar įgydami jo paties ir nūnai jau velionės mylimos Dalitos pavidalą... Ir tuomet jis vėl ims rėkti...

O dabar jis svajojo apie veltiniu išmuštą kambarį, panašų į psichiatrinės ligoninės palatą.

Žemėje atavistinė nuotykių trauka nuvesdavo jį į kalnus, privertė užsidirbti juodąjį karatė diržą, vertė domėtis kitomis kovos menų rūšimis, kvietė apsilankyti atokiausiuose planetos kampeliuose, palikdama žemėlapyje vis mažiau ir mažiau baltų dėmių, ir galiausiai nubloškė jį vienai vieną su mažyčiu laivėliu į atvirą vandenyną, kur jis tapo lengvu vergų pirklių meharų grobiu, ir šie be vargo išsigabeno jį savuoju žvaigždėlaiviu. Ir pradžių čia, milžiniškose Sandraugos erdvėse, jis taip pat visa gal-

va pasinėrė į nuotykius, naujus ir įvairiapusiškus.

Betgi šiuose kraštuose, jei kopė į kalną, iš paskos velkasi robotas, pridengiantis tave šlaite apsauginiu lauku, sugriebiantis krintantį ar netgi besiruošiantį kristi. Deinas išmoko valdyti čia įprastus mažyčius oro laivus ir tris kartus apskriejo planetą, mėgaudamasis greičiu, kol galiausiai įsitikino, kad šiuo nelemtu aparatu jis keliauja į to izoliuoto rezervuaro, kuriame gyvena kvėpuojantys metanu, viduje; jis nieku gyvu nepajėgtų sudužti - netgi jei panorėtų, o tuo neįsivaizduojamu atveju, jei stailga sugestų visos trys apsaugos sistemos, per kelias sekundes, kad ir kur jis būtų atsidūręs, į pagalbą atlėktų gelbėjimo komanda.

Kurį laiką jis domėjosi sklandymu, ne itin populiariu tarp čionykščių beždžioniškųjų (tai buvo katiniškųjų sportas), mėgavosi kylančių oro srautų galia, skriedamas srove, palikta reaktyvinio naikintuvo. Užsidėjęs deguonies kaukę, Deinas gėrėjosi trumpais jaudinančiais momentais, kol sužinojo, jog elektroninės sklandytuvo sistemos dėka aparatas yra toks pat saugus, kaip ir vaikiškas automobiliukas; nusivylęs Maršas atsisakė ir šio malonumo. Jame nebeliko nieko įdomaus.

Rajena negalėjo jo suprasti.

- Tau norisi nusišukti sprandą? - klausinėjo ji, o jis, tarytum tyčiodamasis, atsakinėjo jai neigiamai. - Tuomet koks gi tau skirtumas? Juk tu patiri susijaudinimą nuo skrydžio kylančiu srautu. Tiesiog nekreipk dėmesio į visas tas elektronines apsaugos sistemas. Kad ir kaip ten būtų, tu nežūsi dėl kokio nors kvailo aplaidumo ar akimirksnio išsiblaškymo.

Deinas karščiuodavosi, beviltiškai stengdamasis jai išaiškinti, ką gi jis jaučia. Žinoma, ji buvo teisi. Akis į akį susidūręs su negailestinga mirtimi, jis it beprotis kovėsi už galimybę išgyventi, baimindamasis ir netekdamas vilties, kaip ir Rajena. Jis visiškai nenorėjo mirti.

- Betgi žinojimas, kad už savo klaidą nebūsi nubaustas, tvirkina. Kaip ir suvokimas, jog už meistriškumą ar didvyriškumą negausi jokio atpildo; galbūt aš niekuo nesiskiriu nuo kokio nerangaus drimbos ar persigandusio dešimtmečio berniuko!

- Delnai, - švelniai, supratingai prabilo ji, - tu jau įrodei savo didvyriškumą, Juk negalima to daryti nuolatos. Aš žinau, kad tu narsuolis, ir visai nebūtina to be paliovos įrodinėti sau pačiam.

Deinas galėjo jai suduoti. Jiedu pirmąsyk atsidūrė taip arti kivirčo, bet vėliau jis suprato, kad ji, be jokios abejonės, yra savaip teisi. Na, kaipgi jis galėjo jai paaiškinti, jog tikrina toli gražu ne savąją narsą, o savo meistriškumą, savo potencialą; kad jis taip sutvertas; kad jam reikia tikro, o ne padirbto iššūkio. Ir galiausiai jiedu paprasčiausiai liovėsi kalbėję šia tema.

Rajenai patarus, jis susirado kelias madingas studijas, supažindinančias su įvairiausiais menais, įskaitant ir pustuzinį egzotiškų kovinių. Mokydamasis įvairių planetų barbarų kardo valdymo būdų, jis tobulino savąjį meistriškumą. Šiuo metu kaip atlygis už vargą atsirado galimybė kautis su milžinišku paukštišku padaru, apsiginklavusiu tokiu ilgu kardu, kad šį visai teisėtai galėjai vadinti ietimi; Deinas buvo jo vertas varžovas, o pastaruoju metu žemietis laimėdavo vis dažniau ir dažniau.

Maršas neretai pamąstydavo apie nuosavą studiją; bet tuomet jam tektų čia pasilikti, o jis nenorėjo susipančioti laukdamas, kol Rajena galų gale baigs tas savo ataskaitas. Su tais turtais, kuriuos Deinas įgijo medžiotojų planetoje, jis galėjo išsinuomoti nedidelį kosminį laivą su patyrusiu pilotu; juk šioje galaktikoje

dar liko tiek daug neištyrinėtų pasaulių.

Jeigu jiems pasiseks, tai premija, kurią gaus jie, kaip pirmieji atradėjai, arba honorarai už Rajenos ataskaitas archeologinėms bei antropologinėms Sandraugos tarnyboms kompensuos jų išlaidas; be to, laimei, šis sumanymas traukė tiek Rajeną, tiek ir jį patį. Bet atrodė, kad jos darbas niekada nesibaigs. Kaskart, kai viskas tarytum priartėdavo prie pabaigos, ap-sireikšdavo nauja agentūra ar biuras, ar administracinė valdyba, reikalaujanti dar vienos ataskaitos. Deinas manė, kad jo bičiulė visiškai išsisunkė, bet nuolatos kylantiems reikalavimams pateikti naują informaciją nesimatė nei galo, nei krašto.

Tad Deinas nuobodžiavo ir nuobodžiavo per dienų dienas. Atrodė, jog samurajaus kardas iš jo tyčiojasi.

"Kvailas, beprasmiškas gestas, altorius tam, kuo, regis, aš ir pats nebetikiu".

Palyginimas su sintoistiniu altoriumi jam daug ką priminė. Remiantis pačia tikriausia realybe, jo gyvenime tik šitai ir turėjo prasmę....